

Tânărul Delon – ucenic de măcelar, pușcaș marin în Vietnam, client al batalionului disciplinar, zarzavagiu și hamal

Viața nu a fost deloc generoasă cu viitorul actor în copilăria acestuia. Părinții lui Alain au divorțat când acesta avea doar 4 ani. Tatăl, Fabien Delon (1904–1977), proprietarul unui mic cinema de cartier la Bourg-la-Reine, și mama, Édith (născută Arnold, 1911–1995), farmacistă, nu s-au preocupat de impactul despărțirii asupra micului Alain. Succesele profesionale și viața strălucitoare de mai târziu nu au reușit să îl facă să uite suferințele emoționale din prima parte a vieții. Așa cum s-a remarcat, dincolo de rolurile judecate (cu un farmec greu de descris în cuvinte!), „sub carapacea de indiferență pe care o afișează se ascunde o mare sensibilitate“. De fapt, el niciodată nu a uitat visul său neîmplinit de copil, declarând într-un interviu: „Nu i-am mai văzut niciodată pe tatăl și pe mama mea împreună, și acest lucru mi-a pricinuit un rău îngrozitor. Când voi ajunge în Cer, știu ce voi cere: să-i văd în sfârșit pe mama și pe tata împreună“.

Suferinței de a-și vedea părinții divorțați când el era la o vârstă atât de fragedă i s-a adăugat și durerea de a-și vedea mama recăsătorită. Cu un măcelar! Astfel, Alain va lucra un timp ca ajutor al tatălui său vitreg, acesta dorind să îl califice în promițătoarea meserie de mezelar-cârnățar! Însă stagiul la „cârnățarie“ nu a durat mult: la vârsta de 14 ani, tânărul nostru brunet cu ochi albaștri fura o barcă împreună cu niște prieteni și încerca să fugă, într-un dispreț entuziast al geografiei, în... SUA, urmărind să se stabilească la Chicago, orașul lui Al Capone. Va fi prins de poliție la Poitiers, aventura eșuând de la bun început.

Viața lui Delon nu începuse deloc fabulos. După ce participă activ, la vârsta de 17 ani, la Războiul din Indochina, se întoarce, în 1956, în Franța. În perioada armatei făcuse arest de cinci ori, o dată deoarece furase un jeep pentru a se distra în oraș. Și ajunsese cu vehiculul militar în apă!

După ce se întoarce în Franța, va lucra într-o piață pariziană de zarzavaturi. Va munci și ca hamal, în celebrele Les Halles din Orașul Luminilor. Gurile rele spun că se califică pasager și ca gigolo, în colaborare cu un fost camarad de arme la fel de arătos, având chiar și unii clienți de același sex. A făcut de toate, mai întâi pentru a supraviețui și pentru ca, mai apoi, să-și croiască un drum spectaculos în viață. Unul pe măsura dotărilor sale fizice, de care lumea, societatea, elita feminină în special îl fac să devină tot mai conștient.

Printr-un concurs de împrejurări, se împrietenește la un moment dat cu actorul Jean-Claude Brialy, care îl invită la Cannes pentru a „ieși pe piață“. Delon va pleca împreună cu acesta în orașul faimosului festival de film de pe Rivieră, având într-o valijoară doar un singur costum mai de Doamne-ajută, dar și acela închiriat. La Cannes se face imediat remarcat datorită fizicului și farmecului său ieșite din comun. Începe să primească oferte de a juca în diferite filme, deși nu avea niciun fel de pregătire profesională în acest sens.

Ascensiunea sa a fost rapidă, fiind deja, la vârsta de 23 de ani, comparat cu actori francezi celebri ca Gérard Philipe și Jean Marais, precum și cu actorul american James Dean. A fost denumit chiar și „Brigitte Bardot în ipostază masculină“ (va avea chiar o scurtă aventură cu aceasta, una dintre multele și controversatele relații care i-au jalonat biografia). De-a lungul carierei, Delon a lucrat cu regizori celebri printre care: Luchino Visconti, Jean-Luc Godard, Jean-Pierre Melville, Michelangelo Antonioni și Louis Malle. A făcut film, a jucat în piese de teatru, a cântat, a lansat hit-uri celebre (precum „Paroles, paroles“, împreună cu Dalida – o altă iubită efemeră a sa, pe care o întâlnise inițial la Paris, în 1956), a fost producător și om de afaceri, a cucerit laurii artei interpretative și a primit o mulțime de distincții onorifice, dar nu a uitat niciodată că a pornit de jos, chiar de foarte de jos.

Alain Fabien Maurice Marcel Delon s-a născut pe 8 noiembrie 1935 în orașelul (o „commune“ cu puțin peste 10 000 de locuitori pe atunci) Sceaux-l'Unité, departamentul Hauts-de-Seine din regiunea Île-de-France, care cuprinde și Parisul. Practic, Sceaux era un fel de suburbie a capitalei Franței. Părinții lui erau originari din Saint-Vincent-Lespinnasse, în

departamentul sudic Tarn-et-Garonne, parte a Occitaniei. Genealogia familiei datează de la Jean Delon, născut în secolul al XV-lea. Străbunicul patern al lui Alain Delon, Fabien Delon (Saint-Vincent-Lespinnasse, 28 decembrie 1829 – Figeac, Lot, 12 decembrie 1909), decorat cu Legiunea de Onoare în 1892, a fost inginer de poduri și șosele. Bunica sa paternă, Marie-Antoinette Evangelista (născută în 1867, la Prunelli-di-Fiumorbo), era corsicană: ea s-a căsătorit la 3 decembrie 1888 în orașul natal cu bunicul lui Alain, Jean-Marcel Delon, pe atunci colector de taxe în acest orașel (detășat în insula Corsica în 1886). Legenda familiei spune că o ramură a neamului Evangelista se înrudea cu cei din familia lui Napoleon Bonaparte, dar, ca orice legendă, această legătură de sânge este greu – dacă nu imposibil! – de dovedit.

După divorțul din 1939 – un eveniment trist care l-a marcat atât de mult –, ambii părinți s-au recăsătorit, astfel că Alain s-a trezit după aceea că are o soră vitregă și doi frați vitregi. O perioadă este însă încredințat unei familii de plasament, ceea ce va rămâne pentru el o altă rană din copilărie imposibil de cicatrizat vreodată. Capul acestei familii este gardian de închisoare în Fresnes, iar micuțul Alain Delon, care locuiește alături, aude salva care îl execută pe Pierre Laval în curtea închisorii, eveniment ale cărui detalii i se povestesc apoi spre oroarea lui. (Laval fusese un proeminent om de stat francez, prim-ministru și ministru de Externe în cadrul Regimului de la Vichy, condamnat pentru colaboraționismul cu ocupantul german și executat pentru înaltă trădare pe 15 octombrie 1945.)

A urmat o școală romano-catolică, fiind prima dintr-o serie de șase școli din care Delon a fost exmatriculat din cauza comportamentului său turbulent. A fost apoi plasat în pensiunea catolică Saint-Nicolas d'Igny, din Essonne, unde și-a petrecut o parte a adolescenței alături de unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, Gérard Salomé. Deși rebel și fără mare chef de studii, profesorii săi au încercat totuși să-l convingă să devină preot datorită aptitudinilor sale de lider înnăscut, unul care își convingea cu ușurință colegii să-i urmeze inițiativele aflate mai mereu într-o flagrantă contradicție cu regulamentele școlare. Demersul cadrelor didactice s-a dovedit unul zadarnic! La vârsta de 14 ani, Alain a renunțat definitiv la școală, lucrând pentru o perioadă – cu o oroare indescriptibilă – ca ucenic în măcelăria

tatălui său vitreg, Paul Boulogne, care, la rugămințile mamei lui Alain, îl primește pe acesta în casa și în firma lui, ca unul dintre cei șaisprezece angajați. Deși a obținut un CAP (Certificat de Aptitudini Profesionale) în meseria de mezelar, a realizat că nu avea nicio tragere de inimă să poarte o viață întreagă halate și șorturi pătate de sângele animalelor sacrificate. Așa că s-a înrolat în marina militară franceză trei ani mai târziu, iar în perioada 1953–1954, după ce urmasă o școală de transmisiuni, și-a servit țara ca pușcaș marin în Vietnam în timpul primului război colonial din Indochina. Delon a povestit că în timpul celor patru ani de serviciu militar a petrecut mai bine de 11 luni în închisoare sau în batalioanele disciplinare, invariabil pe motiv de „indisciplină“. Totuși, această perioadă îl marchează profund: „descoperă disciplina militară, simțul onoarei și steagul Franței“. S-a îndrăgostit efectiv de arme și a fost captivat de Jean Gabin în *Touchez pas au grisbi*, un film pe care l-a văzut în capitala Indochinei, Saigon, orașul în care compania sa avea misiunea de a păzi depozitul de armament al armatei franceze.

În 1956, s-a întors la Paris, conștient că-și dorește o cu totul altfel de viață. Dar rupsesse orice legătură cu familia mamei lui, de tată fiind de multă vreme înstrăinat; nu avea deloc bani și accepta aproape orice fel de muncă. A lucrat pe rând ca servitor, chelner într-o cafenea de lângă Champs Élysées, hamal și vânzător la tarabele din Les Halles – „aș fi făcut orice de foame și ca să-mi pot cumpăra haine frumoase; și când spun *orice*, chiar asta înseamnă...”

Interesant este că la vârsta de numai 14 ani, Alain a avut ocazia să joace rolul unui mic bandit în *Le rapt*, un scurtmetraj de 22 de secunde regizat de Olivier Bourguignon, tatăl unuia dintre prietenii săi. Dar, pe atunci, cine și-ar fi imaginat că acesta este preludiul vag al unei viitoare cariere cinematografice, cu peste 100 de roluri principale!?

La Cannes, într-un costum închiriat: un gigolo fermecător, acel „Brigitte Bardot“ masculin

După „stagiul“ în universul pestriț al Halelor pariziene, tânărul Delon va schimba decorul. În Montmartre, el se insinuează în lumea interlopă (în special având legături cu banda Trois Canards) și într-o rețea de profesioniști ai amorului liber, dintre care unul, potrivit biografului Bernard Violet, un „homosexual pe nume Carlos“, îi va asigura protecția, nefiind deloc clar în ce condiții.

Întâlnirea sa romantică cu mai vârstnica actriță Brigitte Auber (mai mare ca Delon cu zece ani) la Club Saint-Germain îl îndepărtează de acest univers și îi schimbă destinul. A fost cea dintâi Brigitte și prima femeie din lumea filmului care i-a înrâurit cariera. E drept, la început a fost exploatarea laturii erotice a noului „personaj“, Delon fiind atunci practic un gigolo. Brigitte Auber, al cărei nume real este Marie-Claire Cahen de Labzac, este o actriță franceză născută pe 27 aprilie 1925 la Paris. Este una dintre puținele actrițe franceze, alături de Dany Robin și Claude Jade, care a jucat în filme sub bagheta regizorală a lui Alfred Hitchcock. Brigitte era fiica omului de litere Robert Cahen, cunoscut sub pseudonimul „Robert de Labzac“. Cariera sa cinematografică a început în 1946 odată cu pelicula *Antoine et Antoinette* de Jacques Becker. Ea este apoi protagonista filmului *Rendez-vous de Juillet* și a făcut parte din distribuția aleasă de Hitchcock pentru thrillerul romantic *To Catch a Thief* (distribuit în Franța ca *La main au collet*), alături de monștrii sacri Cary Grant și Grace Kelly. Brigitte Auber a fost și cea care urma să joace rolul principal din *The Trouble with Harry*, pe care Hitchcock îl va oferi în cele din urmă unei debutante, pe numele ei Shirley MacLaine, care va face ulterior o carieră strălucitoare. Brigitte este și una dintre semnatarele *Manifestului celor 343*, inițiativă civică feministă prin care se revendica dreptul necondiționat la avort.

În 1957, Brigitte Auber intră într-o relație cu Alain Delon timp de câteva luni, locuind împreună într-un apartament din arondismentul Paris VII, pe Rue du Pré-aux-Clercs. Cu ocazia ediției Festivalului de Film de la Cannes din 1957, Alain Delon merge cu ea pe Coasta de Azur și se stabilește o vreme în casa pe care actrița o deținea în Saint-Paul-de-Vence. În timpul acestui festival, Alain Delon s-a împrietenit și mai tare cu Jean-Claude Brialy și a intrat în contact cu industria filmului, întâlnindu-l acolo pe vizitorul său agent George Beaume, și a fost văzut de Henry Willson, responsabil cu recrutarea de noi talente pentru producătorul american David O. Selznick, care îl va duce să filmeze primele probe la Roma.

De fapt, se pare că, inițial, Brigitte nu voise să-l care după ea la Cannes. Dar la Paris, în cartierul Saint-Germain-des-Prés, Delon fusese remarcat de Jean-Claude Brialy, care insistase să vină la Festivalul de Film de la Cannes, unde fizicul și „fața lui de înger“ nu aveau cum să treacă neobservate. (Brialy era homosexual – nedeclarat în epocă – și fusese impresionat de frumusețea eclatantă a amicului său. După primul său „protector“, Carlos, a fost un al doilea astfel de personaj cu care Delon s-a intersectat în tinerețea lui. Mai târziu, s-a speculat și că ar fi avut o relație pasageră și cu marele actor Jean Marais, „muza“ și iubitul scriitorului și regizorului Jean Cocteau.)

Brialy era pe atunci deja o vedetă în ascensiune, un personaj cu multiple conexiuni în lumea filmului. Actor, regizor, scenarist și scriitor, născut la 30 martie 1933 la Aumale, în Algeria, el a făcut parte din Noul Val al cinematografului francez, a jucat în peste două sute de filme pe parcursul unei cariere începute în 1956 și a lucrat cu mari regizori precum Louis Malle, Claude Chabrol (care l-a consacrat cu rolul din *Le beau Serge*, 1958), François Truffaut, Éric Rohmer sau Philippe de Broca. A fost nominalizat la Premiul César pentru cel mai bun actor într-un rol secundar pentru *Le juge et l'assassin* în 1977 și a câștigat acest premiu (echivalentul franțuzesc pentru Oscarul american) cu *Les Innocents* în 1988.

Primul test al lui Delon pentru marele ecran, comandat de studiourile de la Hollywood, a fost unul cât se poate de concludent, astfel că Delon a părăsit-o fără regrete pe Brigitte Auber (care îl folosea strict ca „mascul și

animal de companie“ și nu-l vedea ca pe un viitor actor) și a abordat direct lumea cinematografilei, fără nicio pregătire specială în domeniu. În 2018, el considera, de altfel, că a fost „actor“ și nu „comedian“. Le diferenția pe cele două „meserii/vocații“ astfel: „Cariera mea nu are nicio legătură cu actoria. Nu este o vocație. Aceasta este diferența esențială – și nu este nimic peiorativ aici – între Belmondo și Delon. Eu sunt actor, Jean-Paul este comedian. El petrece ani de zile învățând cum să joace, în timp ce actorul trăiește. Eu, mi-am trăit mereu rolurile. Nu am jucat niciodată. Un actor este un accident. Sunt un accident. Viața mea este un accident. Cariera mea este un accident“.

La Cannes a fost văzut de un căutător de talente care lucra pentru David O. Selznick, mare producător de filme de la Hollywood. Selznick i-a oferit un contract cu condiția ca Delon să învețe bine limba engleză și să vină apoi în America pentru un contract întins pe mai mulți ani. Așa că Delon s-a întors la Paris pentru a învăța engleza, dar, când l-a întâlnit pe regizorul francez Yves Allégret, a fost convins de acesta că trebuie să rămână în Franța pentru a-și începe cariera. Selznick a acceptat rezilierea contractului, iar Allégret i-a oferit lui Delon primul său rol în filmul *Quand la femme s'en mêle*. Delon și-a arătat apoi latura comică în filmul *Faibles femmes*. Acesta a fost filmul său de debut și în America, unde a înregistrat un succes notabil.

Deocamdată însă tot calitățile sale de amant perfect îl ajutau. O altă actriță franceză, de această dată cu cincisprezece ani mai vârstnică, l-a propulsat după ce s-a iubit cu ea o perioadă. Este vorba chiar despre soția regizorului Yves Allégret, care l-a prezentat soțului ei pe tânărul Delon. Michèle Cordoue a fost o actriță franceză, pe numele său real Andrée Louise Marie Bonnet, născută pe 31 decembrie 1920 la Paris, decedată pe 23 mai 1987 la Jouars-Pontchartrain (Yvelines). În cinema, Michèle Cordoue a jucat în zece filme între 1952 și 1963, șase dintre ele fiind regizate de Yves Allégret, cel de-al doilea soț al ei. A apărut și în serialul de televiziune *Graine d'ortie* în 1973. Michèle a fost amanta lui Alain Delon în 1957, ceea ce i-a facilitat acestuia să facă primul său film cu Yves Allégret. *Când se amestecă femeia* (titlu original „Quand la femme s'en mêle“) este o dramă

cu substrat polițist, scenariul fiind o adaptare după un roman al lui Jean Amila, apărut în celebra colecție *Série noire* în 1956. Delon interpretează o partitură secundară, cea a lui Jo, unul dintre oamenii gangsterului Henri Godot, zis „Riton“, jucat de Jean Servais. Mult mai cunoscuții în epocă actori Edwige Feuillère și Bernard Blier erau însă vedetele filmului. În curând, Alain Delon avea să se impună extrem de convingător și să-i depășească.